

2. Základní škola
Jiráskova 617, Hořovice

Občasník z Dvojky

čtvrtek 11. prosince 2025

Úvodní slovo

Máme tu snad nejkrásnější čas v roce. Připravujeme se na Vánoce, rozjímáme a vzpomínáme. Na adventním věnci už hoří dvě svíce – Naděje a Mír. Za několik dní se rozhoří i Radost a Láska. Zmíněné symboly si potřebujeme stále připomínat. Pokud budou totiž v naší mysli, v našich srdcích a našich činech, nejsme jako lidé ještě marní a ztracení.

Pojďme ten letošní adventní čas prožít tišeji a opravdověji. Bez spěchu a nákupní horečky, zato v blízkosti lidí, na kterých nám záleží. A nebo třeba pěkně v křesle, s horkým čajem se skořicí a naším Občasníkem.

Přejeme Vám pohodové čtení.

Na slovíčko s panem ředitelem

Pane řediteli, nacházíme se v čase plném rozjímání a očekávání. Co pro Vás advent a Vánoce znamenají, jak toto období prožíváte a co na nich máte nejraději?

Tím, že trávím hodně času s dětmi, ať už ve škole, nebo v oddíle, vidím, že opravdu přichází vánoční čas. Na chodbách je větší mumraj, ze tříd se linou nejrůznější vůně, chystá se vánoční výzdoba, připravuje se jarmark Dětem oči svítí tak nějak jinak, jsou nedočkavé a plné očekávání. A já bych si moc přál, aby každé přání skryté v dětských očích mohlo být přečteno a splněno. Já osobně Vánoce vnímám jako dobu, kdy se na chvíli zastavím. Rád se scházím s rodinou u stolu, navštěvuji kamarády. Nesmí chybět první projížďka na sněhu – ať už na lyžích či na kole. Děti už mám velké, takže některé tradiční zvyky už opomíjíme. Nesmí však chybět zdobení stromku a samozřejmě se těším na bramborový salát a smaženého kapra. Klasiku mám na štědrovečerním talíři moc rád. A také mě potěší, když dám Ježíškovi pěkný tip na dárek pro své blízké.

Konec roku přináší určité bilancování. Co Vás v letošním roce na půdě školy nejvíce potěšilo?

Nejvíce mě těší samotní pedagogové – kolegové, jejichž práce si nesmírně vážím. Přestože jejich profese není jednoduchá, stále do ní vnášejí nadšení, empatii a opravdové úsilí vzdělávat

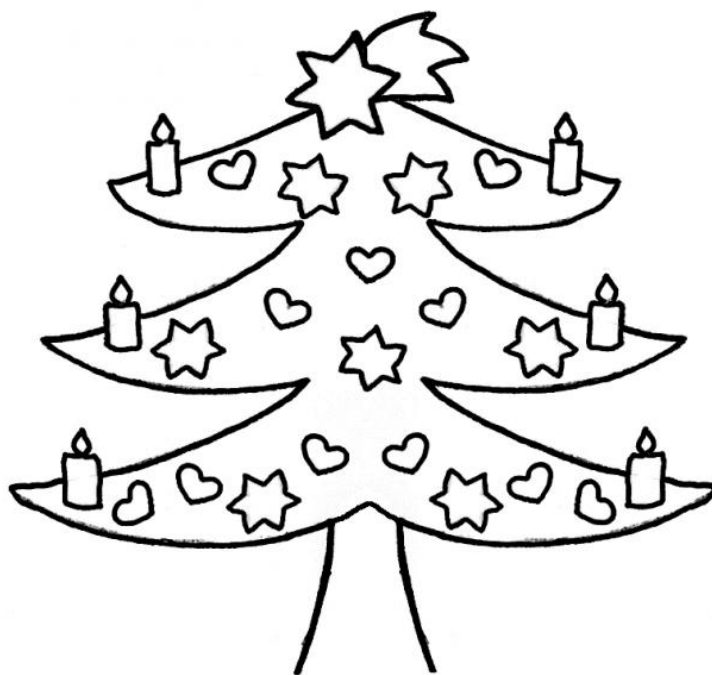
a pozitivně formovat naše žáky. Je inspirativní sledovat, s jakou energií se každý den pouštějí do práce. Je toho opravdu dost: naše školní poradenské pracoviště obléklo nový kabát, menší úspěchy zaznamenáváme i na sportovních a vědomostních soutěžích, přestavujeme školní byt na novou učebnu a další zázemí, máme připraveno pět turnusů zimních škol v přírodě, mohl bych pokračovat. Velkou radost mi také udělalo získání finanční podpory od několika firem, díky níž jsme mohli např. pořídit nové pomůcky do tělesné výchovy a snad na jaře začneme zvelebovat i další prostory naší školy. A nakonec musím říci, že mě nesmírně těší samotné děti. Svou zvědavostí, otevřeností a chutí učit se vytvářejí atmosféru, která dává škole její skutečný život.

To se dobře poslouchá. Vyskytlo se i něco, na co si můžete postesknout?

I u nás se občas objeví něco, co mě zamrzí. Chápu různé klukoviny, ty k dětskému věku patří. Co mě ale opravdu netěší, jsou případy úmyslného ničení školního majetku — například záchodových prkének či mís. To už je za hranou a mrzí mě i to, že se k tomu viníci většinou nedokážou přiznat. Naštěstí jde o výjimky, které jinak velmi pozitivní obraz školy nepřekrývají.

Jaké hlavní novinky, projekty či investice plánuje vedení školy v nejbližším období (kromě výměny prkének) a v čem by měly přinést největší přínos žákům i pedagogům?

V naší škole se dlouhodobě snažíme zlepšovat podmínky pro vzdělávání a modernizovat prostředí, ve kterém naši žáci tráví každodenní školní čas. V letošním roce připravujeme několik významných projektů. Patří mezi ně například systematická péče o talentované žáky, rekonstrukce školní tělocvičny na multifunkční místnost v budoucnu využitelnou jako přednáškový a společenský sál či proměna školní zahrady v odpočinkovou zónu s herními a sportovními prvky, kde nebude chybět ani nová venkovní učebna. To vše můžeme začít realizovat díky finanční podpoře firmy Albixon či Mubea. Díky patří také rodičům,

kteří se do „shánění“ peněz ochotně zapojují. Vážím si této spolupráce a možnosti posouvat prostředí školy zase o krok dál.

Pane řediteli, děkujeme za rozhovor.

Zprávičky od třídních zpravodajců

26. 9. 2025 vyrazila 5. A na svůj první výlet v novém školním roce do Krokodýlí ZOO v Praze Holešovicích. ZOO se pyšní nejen chovem těchto plazů, ale i velkým množstvím druhů suchozemských želv.

Poslechli si přednášku o historii ZOO i o životě krokodýlů, kajmanů, aligátorů a želv. Když už teorie začalo být dost a i zvířecí svěřenci začali ťukat na svá

terária, protože nás chtěli poznat, vrhli jsme se na obhlídku všeho, co tato ZOO nabízí. Od miminek krokodýlů, želv, i hadů, až po dospělé jedince. Krajta královská nám byla představena v celé své kráse i mimo terarium a každý si ji mohl i pohladit.

8. třída usedla na místa, kam se jistě člověku neseďá snadno. A je jedno, na které straně zrovna sedíte, zda po soudcově pravici jako žalobce, nebo po jeho levici jako žalovaný. Žáci našťestí mohli být pouze pozorovateli a sedět v lavicích naproti soudci.

Zúčastnili se jednoho slyšení týkajícího se rodinného práva. Rovněž se seznámili, jak to v soudní síni, nejen u Okresního soudu v Berouně, chodí. Pracovnice probační a mediační služby připravily výborný program. Žáci se rozdělili do skupin a po přečtení fiktivního případu se snažili vcítit do různých rolí soudního procesu (obžalovaný, svědek, poškozený....). Nakonec soudní přelíčení vyzkoušeli na vlastní kůži formou hry.

Kde nejlépe mohou prvňáčci nasávat vůni písmenek, příběhů a obrázků než v knihovně? Proto

se naši nejmenší vydali do hořovické knihovny na setkání s herečkou, hudebnicí, režisérkou a hlavně spisovatelkou knih pro děti Markou Míkovou. Marka poutavě přečetla ze svých knih několik ukázek a poté děti losovaly ze „žvýkaček“, listů plných básní, které zarecitovala. S dětmi si zazpívala píseň o jaguárovi a podle jednoho úryvku z knihy jim zahrála loutkové divadlo. Právě

loutkové divadlo je hlavní náplní umělkyně. Radost jim udělala nejen našim dětem. Marka pravidelně rozdává úsměvy hlavně dětem v nemocnicích se spolkem „Loutky v nemocnici“.

To naši druháčci vůni písmenek už znají velmi dobře. Byli totiž na hořovickém zámku přímo

králem slavnostně pasování na čtenáře. Děti zároveň slíbily, že budou knihám věrnými partáky, budou se o ně s láskou starat a nechají se jimi provázet celý svůj život. Kéž by tomu tak bylo! Jako první čtenáři dostali nejen roční členství v městské knihovně, ale i krásnou šerpu, kterou si hrdě odnášeli domů vstříc novým čtenářským dobrodružstvím.

Dobrodružství u čtení je určitě prima, ale co ho spojit ještě s parádním nočním dobrodružstvím na hradě! To se povedlo dětem ze 3. C, které se vydaly přespat na hrad Točnick, i s netopýry. Ti totiž přespávali v konírně spolu s dětmi. Než třetáčky uspala kytara paní učitelky, přečetli si společně několik hradních pověstí. V noci k nim v pravidelných hodinových intervalech skákaly oknem kočky, které paní učitelka vynášela dveřmi ven. Pro děti jeden z největších zážitků, měly z toho velkou legraci a paní učitelka druhý den těžkou migrénu.

A že děti mají dobrodružství v krvi, o tom svědčí výlet 3. A. Ta se koncem září vydala na výlet do Prahy, a to na přímo na její vodní klenot, řeku Vltavu. Paní Rešutíková, maminka naší žákyně, nás svezla na lodi a velice poutavě vyprávěla o významných památkách, mostech a pověstech týkajících se okolí Vltavy a Prahy. Ty jsou plné vodníků, utopených pokladů a hrdinských činů.

Ta neznámější vypráví o Horymírovi a Šemíkovi, kteří skočili z Vyšehradu do řeky, aby unikli trestu.

I když technologie jde mílovými kroky kupředu, není nad papír. Cítit vůni každé stránky, vnímat barvy obrázků v omalovánkách a časopisech displej nenahradí. A tak se žáci 3. B pustili do výroby ručního papíru. Jeho výroba spočívá v rozmočení starého papíru na vláknitou kaši, její nabírání na napnuté síto, vymačkávání vody, lisování a sušení. Ruce od „blátíčka“, smích a soustředěné obličej napovídaly, že si děti celý proces opravdu užívaly. Celé experimentování děti nadchlo, byly plny očekávání, jaký papír se jim nakonec podaří vytvořit.

Na den s lesníkem se vydali žáci 2. B, což je oblíbený vzdělávací program pořádaný školami ve spolupráci s mysliveckými spolky. Žáci se seznámili v terénu s prací v lese, ochranou přírody a lesnickými činnostmi. Učili se nejen o tom, jak se v lese chovat, ale také zjistili, kolik toho takový lesník musí znát. Poznávali zvěř dle stop, rozeznávali druhy stromů, stříleli ze vzduchovky a také si vyrobili krmítko, které nyní u školy obývá několik sýkorek.

Do zemědělského muzea v Praze se vydala třída 5. B. V přírodovědě se zabývají živou přírodou, a tak interaktivní výstava o fotosyntéze, nejdůležitějším přírodním ději na světě, se nabízela. Život na Zemi by bez tohoto všudypřítomného procesu byl hodně fádni, a tak se do tajů fotosyntézy žáci hlouběji ponořili. Zhlédli několik animačních videí a modelů, seznámili se

s počítačovým programem Akademie věd aj. Žáci byli během prohlídky vtaženi do listu a seznamovali se s celým procesem v pěti tematických okruzích.

Do hlubin podmořského světa se také ponořili žáci 7. A, i když jenom na pražském Výstavišti. V největším mořském „akváriu“ u nás žáci pozorovali na 360 druhů živočichů, včetně žraloků, i když trochu laxních, rejnoků, chobotnic, medúz, murén či jihoamerických ryb. Na 25 m se prošli stezkou mezi korálovými útesy a obdivovali krásy celého mořského ekosystému.

Pořádný halloweenský rej si užily děti ze 4. B. Nejenže si povídali o tradici tohoto keltského lidového svátku, ale vyráběly si i masky, vyzdobily třídu pavouky, dýněmi, čarodějnicemi a upíry, počítaly úlohy se sváteční tematikou a procvičovaly s černými kočkami a duchy strašidelný pravopis. Nakonec si divoce zatančily v halloweenských kostýmech.

7. B vyrazila za kulturou. V příbramském divadle zhlédla vzdělávací a výchovné představení Jak se dělá taneční divadlo. Prostřednictvím vybraných ukázek světového a domácího repertoáru se tvůrci snažili mladé lidi přivést k aktivnímu pohybu, tanci, divadlu a kultuře. Moderátor pořadu představil významné taneční techniky, včetně jejich historie. V lednu se třída vydá ještě za Sherlockem Holmesem, nejgeniálnějším detektivem všech dob, a to v dramatickém zpracování příběhu s pekelným psem.

Devátáci moc brány školy neopouští, protože se připravují na přijímací zkoušky. S nimi nám v listopadu přijel pomoci Jarmil Vepřek alias Běžící češtinář. Během dvou dvouhodinových bloků se společně se žáky 9. A a 9. B

pustil do češtinářských úloh. Žákům ukázal, jak úlohy chytře řešit, jak efektivně pracovat s časem a na co si dát pozor při bodování. K tomu navíc každé úterý a středu brzy vstávají, aby od sedmi ráno už seděli v lavicích a lámali si hlavy nad rovnicemi, trojúhelníky a jazykovým rozbořem. Snad budeme na jaře žnout plody našeho společného úsilí. Málem bych zapoměla, opustili bránu školy, a to hned dvakrát, když navštívili veletrhy středních škol – v Příbrami a Berouně!

T. G. Masaryk pravil: „Kolik jazyků umíš, tolikrát jsi člověkem.“ Proto se škola snaží zprostředkovávat žákům situace, ve kterých mohou své jazykové dovednosti uplatňovat.

Výlet do Španěl

V pondělí 19. 5. 2025 za pošourného a poměrně chladného počasí skupina 53 žáků, 2 vyučujících, 1 asistentky a 1 průvodkyně nastoupila v Hořovicích do dálkového autobusu směr Španělsko – Barcelona. Za volantem se střídali dva sympatičtí páni řidiči Libor a Petr. Cesta byla dlouhá a úmorná, ale konečně druhý den ráno jsme dorazili do Calelly, místa našeho pobytu.

Ubytovat v hotelu Haromar jsme se mohli až v odpoledních hodinách, proto jsme vyrazili na pláž k moři, která byla přímo u hotelu. Den jsme strávili převážně koupáním a odpočinkem.

Ve středu jsme se vydali na první výlet do Barcelony, vzdálené od našeho hotelu asi 60 kilometrů. Barcelona nás všechny okouzila! Procházku jsme zahájili prohlídkou Gaudiho domů. Poté jsme se vydali do slavné katedrály Sagrada Familia. Je vskutku úžasná, originální, a to nejen zvenku, ale i uvnitř. Navštívili jsme také Park de la Citadela.

Ve čtvrtek nás čekala návštěva proslulého benediktinského kláštera Monserrat, který v letošním roce slaví 1 000 let od svého založení. Lanovkou jsme se nechali zavézt k vyhlídkovému místu a kochali se nádhernými výhledy do skalnatého okolí. Cestou z kláštera ještě někteří z nás zavítali do fotbalového svatostánku – slavného stadionu Camp Nou. K vidění zde byly např. trička slavných fotbalových legend, barcelonské trofeje a mnoho dalšího o současných fotbalistech.

Pátek byl posledním dnem našeho španělského pobytu. Večer nás už totiž čekala cesta zpátky domů, před námi však byl ještě celý den strávený v Barceloně. Nejdříve jsme navštívili L’Aquàrium de Barcelona, které se řadí mezi největší a nejhezčí akvária na světě. Pokračovali jsme návštěvou Monumentu Kryštofa Kolumba, gotické části Barcelony a návštěvou slavné ulice La Rambla. Je to ulice dlouhá více

než jeden kilometr, plná stánků s květinami, suvenýry, živých soch a pouličních umělců. Poté jsme si šli odpočinout do parku Güell, nádherného místa plného zeleně a zvláštních architektonických prvků.

Večer jsme s mnoha tisíci nachozených kroků nastoupili do autobusu a vyrazili na dlouhou, zpáteční cestu domů.

V sobotu odpoledne jsme všichni v pořádku, plní nezapomenutelných dojmů a zážitků, dorazili do Hořovic.

Muchas gracias Barcelona!

Jakub Mazura, nyní 9. A

Týden plný zážitků, přátelství a smíchu aneb Setkání s německou školou z Gau-Algesheim

Ve dnech 19. až 23. května 2025 jsme měli možnost prožít nezapomenutelný týden s našimi kamarády z německé partnerské školy Christian-Erbach-Realschule Plus. Společně jsme se vydali do kempu U Mloka v Trímanech, kde jsme toho zažili opravdu hodně – od sportovních aktivit přes výlety až po večerní teambuildingové hry.

Pondělí: Začátek dobrodružství

Všechno začalo v pondělí, kdy jsme se společně sešli v Hořovicích a vyrazili autobusem směr Trímány. Po příjezdu nás čekalo přivítání, ubytování a seznámení s programem. Večer jsme si zahráli seznamovací hry a začali budovat týmovou atmosféru.

Úterý: Zpátky do školy

V úterý jsme se vrátili na chvíli do školních lavic – naši němečtí kamarádi navštívili vyučování na naší škole, prošli si budovu a poobědvali ve školní jídelně. Pak přišla na řadu fotochallenge – soutěžní procházka po Hořovicích, při které jsme v týmech objevovali známá i méně známá místa. Odpoledne jsme zakončili občerstvením v Panské zahradě a večer nás čekaly další zábavné aktivity v kempu.

Středa: Praha volá!

Středa byla ve znamení výletu do hlavního města. Prošli jsme si Pražský hrad, projeli se lodí po Vltavě, viděli orloj, Karlův most i Václavák. Po návratu do kempu jsme ještě měli energii na sport – volejbal, nohejbal či fotbal.

Čtvrtek: Příroda, řeka a zpětná vazba

Ve čtvrtek jsme si i přes nepřízeň počasí užívali sportovních aktivit a vodních dobrodružství u řeky Berounky. Odpoledne jsme vyhodnotili fotochallenge, vyplnili dotazníky a formou tzv. živých obrazů sdíleli své dojmy z celého týdne. Bylo zajímavé slyšet, jak každý vnímal společný čas trochu jinak, ale všichni se shodli na tom, že to stálo za to.

Pátek: Loučení

A pak to přišlo – páteční ráno, poslední společná snídaně, balení a loučení. Nechyběla objetí ani výměna kontaktů.

Některá přátelství určitě budou pokračovat i nadále, třeba online nebo při další návštěvě.

Byl to týden plný skvělých zážitků, nových přátelství a hlavně – spousty legrace. Děkujeme všem, kteří se na organizaci podíleli, především pak Česko - německému fondu budoucnosti za opakovanou podporu a spolufinancování našeho setkávání. Už teď se těšíme na příště!

Lenka Eklová

Naše škola velmi lehce podléhá výzvám. Naštěstí jen těm, které mají hlubší smysl a význam. Stačí, když se pár nadšenců spojí a ti začnou hecovat další a další.

Charitativní běh

Ve čtvrtek 11. září si 10 učitelů vyzvedlo startovní čísla a postavilo se na start charitativního běhu v Berouně s cílem podpořit Běh pro Charitu, jehož 9. ročník se tradičně konal na Husově náměstí. A běh to byl úspěšný, s rekordní účastí a výtěžkem přes 100 000 Kč pro terénní pečovatelskou službu Charity Beroun. Učitelé nejprve absolvovali společnou dynamickou

rozcvičku, vyfotili se s celebritami a pak se statečně vydali na hlavní běh, dlouhý 3,7 km. Jde vidět, že mají naši pedagogové srdce na pravém místě. A že po doběhu tlouklo!

Pyžamový den na naší škole

Naše škola se 14. listopadu zapojila do Pyžamového dne na podporu Nadačního fondu „Dům Ronalda McDonalda“. Do akce se s nadšením zapojili nejen žáci, ale i učitelé, kteří dorazili v pyžamech, županech a s dobrou náladou.

Celý den se nesl v pohodové a veselé atmosféře a zároveň měl hlubší smysl – upozornit na pomoc rodinám vážně nemocných dětí. Děkujeme všem, kteří se zapojili a podpořili tak dobrou věc.

Plavecká štafeta pilně trénuje

28. prosince se někteří naši učitelé, stejně jako v loňských letech, zúčastní charitativní akce, kterou pořádá plavecký oddíl TJ Spartak Hořovice, „Mládí plave pro seniory“. Na dvanáctihodinovku si netroufneme, ale střídat se po pěti minutách po dobu jedné hodiny ve

čtyřech zvládneme hravě. Výtěžek tradičně poputuje do Domova Na Výsluní, a to nás moc těší. Vždyť k němu máme blízko. Naši žáci jej totiž často navštěvují. Pravidelnými návštěvníky jsou již od první třídy děti, nyní ze 4. A., které vždy potěší klienty během Dne laskavosti nebo před Vánocemi. Letos si děti kromě zpívání a tanečků s babičkami a dědečky zahrály několik

společenských her, radovaly se ze společných výrobků a hlavně trávily společný čas povídáním, což oběma generacím velmi prospívá. Těšíme se na další návštěvu a oboustrannou radost.

Bezpečné město Hořovice 2025 a Běh proti demenci

Cílem projektu, který pořádalo město Hořovice 17. 5. 2025, je zlepšení kvality života obyvatel města a zvýšení jejich pocitu bezpečí. Aktivně se do tohoto projektu zapojili zástupci z tříd loňské 3. B a 6. A. Ti prezentovali naši školu se svými nápady. Aktivitu, kterými by se zaměřili na prevenci kriminality, zpracovali ho do videoklipu s aktivním komentářem žáků. Navrhovali zástupcům města, jak využít prostor v okolí školy k založení workoutového hřiště, kde by žáci naší školy trávili volný čas o přestávkách i po vyučování s pedagogy a dalšími žáky školy. Tito aktéři i s pedagogy naší školy podpořili také charitativní Běh proti demenci a získali již podruhé putovní pohár za nejpočetnější skupinu, která se běhu účastnila, přičemž někteří z nich stanuli i na stupních vítězů (Hlavní běh: Lukáš Novotný 2. místo, Jiří Červenka 3. místo, dětské běhy: Zuzana Chocholová – 3. místo, Lionel Smejkal – 2. místo, společný doběh chlapců na 1. místě: Adam a Lukáš Novotní, Jiří Červenka).

Adaptační kurz 6. ročníků

Jako již každý rok, tak i letos se od 17. do 19. září naši žáci 6. A a 6. B zúčastnili adaptačního kurzu, který se konal na Berounce v kempu U Mloka. Staří známí, ale i několik nových přespolečných šestáků trávilo společný čas poznáváním, sportovními a pohybovými hrami a

dalšími zábavnými aktivitami. Nechyběly lodě, vzduchovky, sítě, hry se zavázanýma očima, rozdělávání ohně či koupání v Berounce. Děti se seznámily s novými třídními učiteli, pracovaly na navázání a posílení pozitivních vztahů ve třídě tak, aby se děti cítily ve třídě dobře a ve školních lavicích bylo nastaveno zdravé klima.

Únikovka v huti Barbora

V květnu loňského školního roku jsme slavnostně spustili únikovou hru v nádherných

prostorách technické památky hutě Barbora v Jincích. Hra, kterou vytvořili loňští deváťáci, během letních putování po Brdech potěšila stovky návštěvníků. Únikovka zábavnou i poučnou formou nabízí dětem i jejich doprovodu možnost poznat historii a prostředí staré hutě, rozvíjí logické myšlení a týmovou spolupráci. Návštěvníci se vydají

na cestu za dobrodružstvím, které spojuje zážitek, napětí i učení. Úniková hra má být zároveň i pozvánkou zpět na místo, které si zaslouží pozornost. Do huti, jež formovala životy i zdejší krajinu. Tento výjimečný projekt ukázal, jak dokáže společná práce vést k očekávaným výsledkům.

Učíme se šachy

30. dubna jsme na naší škole uspořádali pro žáky všech věkových kategorií školní turnaj v královské hře, šachu. Jeho cílem bylo propojit žáky napříč věkovými kategoriemi. Přesvědčili jsme se, že ne vždy vítězí ti starší. Turnaj se setkal s velkým ohlasem. Ukázalo se, že naši žáci mají tuto hru v oblibě a rádi by se v ní zdokonalovali. Proto od října funguje při škole kroužek, který vede p. Miroslav Maršálek, dlouholetý hráč, lektor a organizátor turnajů všech úrovní.

Žáci jsou rozděleni dle věku na dvě skupiny a každou středu pilují taktiku hry. Dokonce někteří vyrazili už i na regionální soutěže, kde sbírají první zkušenosti a hrají s daleko zkušenějšími hráči. Na konci listopadu škola také vyslala

dvě družstva v rámci školního regionálního kola (Praha – západ, Beroun a Příbram). Hoši si nevedli vůbec špatně. Starší žáci ve složení: Krajča, Pešata, Fajrajzl, Nedov, Hošek a Turek obsadili z 10 družstev celkové 6. místo. Mladší žáci (Mandík, Hua, Obrcián, Kratochvíl, Špička a Kubeš) dokonce vybojovali po přepočítání 4. místo ze sedmi týmů.

V rámci kampaně na podporu četby knih Rosteme s knihou se někteří žáci zúčastnili literární soutěže na téma: Jaký bude svět za dalších třicet let? Sešlo se několik prací a my si dovoluujeme otisknout ty, které byly do soutěže odeslány.

Cesta časem

„Gratulujeme! Byl jsi vybrán jako jediný zástupce z České republiky, který má možnost zúčastnit se výzkumného projektu cestování časem. Přeneseme Tě do budoucnosti o třicet let. Seznámíš se se světem převratných technologií! Máš-li zájem, namiř přiložený mikročip směrem k obloze a tvá cesta časem může začít!“

„Ty jó,“ pomyslel jsem si. Na obálce s pozvánkou, kterou jsem právě vyndal z poštovní schránky, bylo opravdu uvedeno mé jméno. A čip byl v obálce skutečně přiložen. Samozřejmě jsem obsahu pozvání nevěřil, ale co kdyby... Ve fyzice jsme si přece říkali o Einsteinově speciální teorii relativity! Cestování časem je tedy teoreticky možné. Opatrně jsem z obálky vyndal mikročip a namířil jej s nataženou rukou směrem k obloze.

Zničehonic se kolem mě objevilo silné gravitační pole a já jsem byl obrovskou rychlostí vcucnut do černého prostoru. „To je asi černá díra!“ napadlo mě. V uších mi příšerně hvízdalo, v dáli byl slyšet velký rámus. Najednou ale vše utichlo a já se ocitl uprostřed betonového prostranství. Všude šedivo, žádná zeleň, stromy, rostliny.

„Vítejte ve výcvikovém středisku umělé inteligence a automatizovaných systémů!“ Otočil jsem se, za mými zády stál robot. „Jsem Váš virtuální asistent,“ řekl a podal mi speciální oblek, který mi prý umožní cítit doteky ve virtuální realitě. Zaváhal jsem, měl jsem strach, co se bude dít. Náhle ke mně přistoupil další robot a do obleku mě navlékl.

Bylo mi úmorné horko, ale robot mi vysvětlil, že si musím zvyknout. Globální průměrné teploty vzduchu extrémně stoupají. Vlny veder jsou střídány pouze kratšími obdobími, kdy teplota vzduchu dosahuje „jen“ třiceti stupňů Celsia. Za chvíli mě prý vyzvedne přidělený vůz.

A opravdu, v mžiku se u mě objevil automobil, který však nikdo neřídil. Pomyslel jsem si, že vozidlo vypadá jako kombinace vozu Tesla Cybertruck a vesmírného průzkumného vozítka NASA, které znám z expedice Apollo. Dveře auta se otevřely a já nasedl. Z palubní desky se ozvalo: „Kam si přejete odvézt, jaký je váš cíl cesty?“ „Někam do přírody, prosím,“ zašeptal jsem s obavami. „Ekosystémy planety jsou, bohužel, vážně narušeny, pane. Lesy, louky či

mokřady se nedokázaly přizpůsobit rychlým změnám klimatu. Jaký je váš náhradní cíl, pane?“ „Já chci zpátky domů!“ vykřikl jsem, co mi jen síly stačily.

Najednou jsem se probudil, úplně zpotený strachy. Budík ukazoval 6:30. Byl to jen sen. Zhluboka jsem si oddychl. Raději jsem se šel pro jistotu ještě podíval z okna na zahradu. Tráva se začínala zelenat, v korunách stromů zpívali ptáci. Svět ještě není ztracen.

Jakub Mazura, letošní 9. A

Den v roce 2055

Filip si nasadil chytré brýle a vyšel z domu. Bylo březnové ráno roku 2055 a on měl namířeno do školy. Jakmile otevřel domovní dveře, nad hlavou mu přistál jeho osobní dron. „Filipe, dnes je 7. března, teplota vzduchu dosáhla prozatím 22 stupňů. Tvůj školní rozvrh byl aktualizován,“ oznámil mu neosobně robotický hlas.

Pokývl hlavou na srozuměnou, vešel na liduprázdné chodníky a pozoroval ranní cvrkot. Létající auta se tiše proháněla nad silnicí a měnila barvy dle počasí. V ulicích, ač byl docela ranní šrumelec, vládlo zvláštní ticho. Billboardy se vznášely ve vzduchu a samy se vnucovaly kolemjdoucím. Dokonce i stará tramvaj, kterou pamatují Filipovi rodiče, už nepotřebovala koleje a proplétala se mezi podivnými vozítky.

Z rozjímání ho vyrušil Adam vznášející se na antigravitačním skateboardu jen pár centimetrů nad zemí, „Hej, Filipe, opravdu jdeš pěšky? To je jak z minulého století!“ popíchl Adam Filipa. Filip jen protočil oči a odsekl: „Aspoň mi nezakrní nohy!“ Adam se jen zasmál a odletěl pryč.

Filipovi rodiče vždy říkali, že chůze je zdravá, že má blahodárny vliv na cévní systém, že zpevňuje v těle kosti a svaly, že příznivě ovlivňuje naši mysl a čistí hlavu. Ale kdo dnes chodí po svých? Vždyť na chodníku za celý kilometr nenarazil na chodce? „Možná si ho jen přeci pořídím,“ pomyslel si Filip a zesmutněl, když si uvědomil, že nestihne Adamovo barvitě líčení z jeho další real - time strategy.

Zadumaně se došoural ke škole, kde ho přivítal holografický učitel. „Dobré ráno, Filipe. Dnes píšeme test z historie sociálních sítí let 2020 – 2030. Připrav se na otázky o vývoji

Tik Toku a zániku Instagramu.“ Filip zbledl. Test? Jaký test? V hlavě mu běžela jediná myšlenka: jsem v háji. Stejně jako můj praděda, když měl poslat první e-mail.

Petr Kovářiček, letošní 9. A

Jací budeme?

Včerejšek je minulost. Dnešek je teď a tady. Zítřek je zatím zahalený v mlze. Jak můžeme vědět, co bude za třicet let, když nevíme, co bude zítra? Jednoduše nemůžeme. Ale svět v podstatě zůstane stejný, ne snad? Země se dál bude točit okolo své osy. Hvězdy budou dál svítit na nebi. Slunce každý večer zmizí za obzorem a ráno se znovu objeví. Takovéto věci potřebují hodně času, aby se změnily. Avšak ty ostatní věci... ty se mohou změnit až nebezpečně rychle.

Třicet let je tedy opravdu hodně pro takové malé človíčky, jako jsme my. Každý den vstaneme a večer jdeme spát. Dokola a dokola. Ani nám nedochází, jak se okolní svět pomalu mění. Za třicet let bude umělá inteligence řídit všechna naše auta. Nebo taky ne. Za třicet let bude veškeré zboží dováženo z Číny. Nebo ne. Nikdo neví, co bude. To je na tom ta nádhera. Ta svoboda rozhodnout se, jaká bude naše budoucnost. Možná nemůžeme rozhodovat kdy v budoucnosti skončí válka Ruska s Ukrajinou, ale rozhodně můžeme rozhodovat, jaký bude náš vlastní život. Naše budoucnost. Věřte, třicet let je poměrně velká část našeho života. Pro někoho je to vším. Prostě jen doufám, že ať už bude svět jakýkoli, vždy v něm bude prostor se svobodně rozhodovat. Radovat se ze života. Tancovat v dešti. Smát se z plných plic. Zkrátka dělat věci, které dávají tomuto světu smysl.

Svět v roce 2055 může ležet v troskách. Lidé mají každý den nespočet příležitostí dělat různé věci. A protože světu „vládnou“ lidé s několika špatnými příležitostmi, může se svět za třicet let zhroutit. Na druhou stranu, ale může být o mnohem lepším místem. I když, co je lepší místo? Pravdou je, že lepší místo znamená pro každého něco jiného. Takže jsme zase na začátku. Pokud svět neshoří v plamenech, zůstane v podstatě stejný. Náš svět má chyby. Avšak ten za třicet let bude mít zase jiné.

Takže jaký bude svět za třicet let? Bude jiný, ale zůstane krutý. Bude stejný, ale místa, kudy teď chodíte, nepoznáte. Zvláštní, jaký má Vesmír smysl pro humor. Lidé jsou

nepoučitelní. A svět se změní, až se změní lidé. Což se hned tak nestane. Ale nebyli bychom to lidi, kdybychom trochu nesnili. Protože v mém snu světu vládnu víly. Však víte, ty bytosti, co mají křídla, která je vynesou až nahoru k oblakům. Ekosystém by se zbláznil a rostliny by pohltily veškerá města. Žádná elektřina, žádný signál. Ze světa by se stala jedna velká džungle. Lidé by se znovu naučili, jak přežít a na povrch Země by se konečně začala dostávat magie. Mohli bychom létat k nebi a dotknout se mraků. Mohli bychom tančit bosí pod Měsícem. Svět by byl kouzelný, prodchnutý magií. Laskavý a zároveň tak krutý. Svět by se změnil, lidé nikoli. Nebo by mohl ten náš milovaný svět opravdu shořet na prach. Kdybychom si za třicet let chtěli zahrávat s ohněm. Kdybychom se chtěli dotknout Slunce... Mohlo by to být to poslední, co bychom udělali. Naše rakety by vyletěly vstříc Slunci za honbou po něčem víc. Poháněny lidskou touhou po moci... Nakonec bum. Konec. A kdo ví, jaký fénix by z toho popela povstal. Třeba bychom opravdu začali žít i na Marsu. Ze Země by se život přesunul na Mars, kde bychom žili v kopolích s kyslíkem a vzpomínali na popel, ve kterém jsme zanechali naši Zemi. Šílené co? Svět by se od základů změnil. Lidé by ale zůstali stejní. Na Marsu, na Zemi, na Venuši. Mezi vílami, mezi mimozemšťany, s roboty. Lidé se nemění. Někteří jsou krutí, někteří laskaví. Někteří milují, jiní zas nenávidí. Kdykoli a kdekoli.

Svět se sám o sobě změní. Ale lidé, kteří tvoří náš vlastní svět, náš život a domov. Ti se nezmění. Proto bude svět za třicet let...stejný. Jako jedinci. Jako malí človíčky se posuneme dál, založíme rodiny a firmy, najdeme přátele na celý náš pomíjivý život. Ale stejně se budeme smát, jako jsme se smáli dřív. Sice ne těm samým věcem, ale budeme mít jiné vtipy, které nám vykouzlí úsměv na tváři. Za třicet let se stejně budeme hádat, stejně budeme tančit. Stejně budeme vzpomínat na to, jaký náš život dříve byl a smát se, jak jsme se báli vyrůst a změnit se.

Šárka Abrhánová, loňská 9. A

A když jsou ty Vánoce ...pokusili jsme se v 8. třídě o vánoční haiku.

Veronika Abrhánová

Kludie Eschnerová
Tereza Ďurošová
Ivana Chocholová

Milí žáci, rodiče a přátelé školy,

přejeme vám pokojné a radostné prožití vánočních svátků. Ať jsou pro vás časem skutečného zastavení – chvílí, kdy se můžeme nadechnout, ztišit a vnímat to, co je v životě opravdu důležité. Vánoce nejsou o spěchu ani o množství dárků, ale o světle, které přináší blízkost, vzájemnost a ochotu být tu jeden pro druhého.

Přejeme vám, abyste v těchto dnech načerpali nové síly, prožili mnoho hezkých chvil s lidmi, na kterých vám záleží, a s novou energií vstoupili do roku, který stojí před námi. Těšíme se na setkávání v naší škole, na společných akcích – a třeba zase někdy na stránkách tohoto časopisu. Krásné Vánoce a šťastný nový rok!

Kolektiv 2. ZŠ Hořovice

   2. Základní škola
Jiráskova 617, Hořovice

Šťastné a veselé!

